

Sygn. akt II CSK 656/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa A. B.

przeciwko Gminie B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 3.600 (trzy
tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu jakiemu służy skarga kasacyjna

i postępowanie wywołane jej wniesieniem służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powódki A. B. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 lutego 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W ocenie autora skargi kasacyjnej potrzeba wykładni art. 363 k.c. wynika z rozbieżności między zaskarżonym orzeczeniem a uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2004 r., III CZP 20/4 (OSNC 2005 nr 7-8, poz. 115).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (zob. np. postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Podnieść przede wszystkim należy, że w skardze nie wskazano, jako naruszonego przez zastosowanie bądź naruszonego przez niezastosowanie, przepisu stanowiącego podstawę prawną żądania odszkodowania. Powołany w skardze, w ramach podstawy naruszenia prawa materialnego, art. 363 k.c. wskazuje jedynie na obowiązujące w kodeksie cywilnym formy naprawienia szkody i możliwość ich wyboru, określając ponadto - gdy naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu - mierniki wysokości szkody. W sytuacji, gdy powództwo zostało oddalone z powodu - jak uznał Sąd Apelacyjny - nieprzysługiwania powódce roszczenia

o odszkodowanie z tytułu wyrządzonej szkody, nie można podzielić stanowiska skarżącej, że na potrzeby niniejszej sprawy zachodziła konieczność dokonania wykładni art.363 k.c., zwłaszcza w kontekście zarzutu, że Sąd Apelacyjny nie odniósł się do poglądu wyrażonego w uchwale Sądu Najwyższego, której przedmiotem była możliwość naprawienia szkody wyrządzonej ruchem zakładu górniczego, a więc sformułowanego na tle odmiennego stanu faktycznego. Kwestionowane w skardze rozstrzygnięcie zapadło na tle stanu faktycznego, którym Sąd Najwyższy jest związany, skoro w skardze kasacyjnej skarżąca nie powołała zarzutów naruszenia przepisów procesowych.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 zw. z 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

aj

[l.n]